

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/64/2023
Identifikačné číslo spisu:	7114218720
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7114218720.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Naše Farmy, a. s., Dlhé hony 4991, Poprad, IČO: 36 787 302, zastúpeného advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti žalovanej E. C., narodenej X. V. XXXX, bytom P. X, T., zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Čajakova 5, Košice, o zaplatenie 11 376 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/154/2022-468 z 25. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 27Cb/134/2014-425 z 18. mája 2022 výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 11 376 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3 000 eur od 28. septembra 2013 do zaplatenia, zo sumy 2 640 eur od 7. októbra 2013 do zaplatenia a zo sumy 5 736 eur od 12. októbra 2013 do zaplatenia, to všetko v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a súčasne výrokom III. zamietol vzájomný návrh o zaplatenie prevyšujúcej časti. Napokon výrokom IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95 % voči žalovanej.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu spoločnosť PEVA s.r.o. Košice navrhol, aby súd uložil žalovanej zaplatiť sumu 11.376,- eur s úrokom z omeškania 9 % ročne z toho dôvodu, že obchodná spoločnosť PEVA s.r.o. pre žalovanú vykonala dielo - výroba a dodanie zábradlia na bytovom dome. Žalovaná dielo prevzala a žalobca si vyúčtoval cenu za dielo v celkovej sume 13.656,- eur. Z tejto sumy žalovaná uhradila iba 2.280,- eur, zostala neuhradená suma 11.376,- eur, ktorá je predmetom sporu.

3. V priebehu konania došlo k zmenám na strane žalobcu, a to k postúpeniam pohľadávky tak, že obchodná spoločnosť PEVA s.r.o. ako pôvodný veriteľ a žalobca postúpil predmetnú pohľadávku na obchodnú spoločnosť RAMSAND s.r.o. a táto spoločnosť následne postúpila predmetnú pohľadávku na žalobcu. Žalovaná si v priebehu konania uplatnila voči pôvodnému žalobcovi, spoločnosti PEVA s.r.o. Košice nárok na zaplatenie 12.660,- eur s 9,5 % úrokom z omeškania od 1. augusta 2015 do zaplatenia titulom nároku na náhradu škody, ktorá žalovanej vznikla omeškaním spoločnosti PEVA s.r.o. s dodaním diela. Žalovaná uviedla, že mala uzatvorenú zmluvu na výrobu a montáž zábradlia na bytovom dome P. X/XX v T. so spoločnosťou Innovia, s.r.o. Trnava. Za účelom zhotovenia diela oslovila spoločnosť PEVA s.r.o., aby vyrobila zábradlie s termínom dodania do 5. augusta 2013, spoločnosť PEVA s.r.o. nedodrжала termín dodania diela a k dodaniu diela došlo až 12. septembra 2013. Následne spoločnosť Innovia, s.r.o. si uplatnila voči žalovanej dohodnutú zmluvnú pokutu vo výške 12.660,- eur. Následne si žalovaná túto zmluvnú pokutu uplatnila u spoločnosti PEVA s.r.o. titulom náhrady škody. Túto sumu spoločnosť PEVA s.r.o. žalovanej neuhradila.

4. Súd prvej inštancie nárok žalovanej voči žalobcovi vo výške 12.660,- eur titulom náhrady škody posúdil ako vzájomný návrh a uznesením zo dňa 14. novembra 2016 vylúčil tento nárok na samostatné konanie. O nároku žalobcu voči žalovanej rozhodol skorším rozsudkom č. k. 27Cb/134/2014-206 z 20. apríla 2018 tak, že vyhovel žalobe a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.376,- eur s úrokom z omeškania a s náhradou trov konania. Na odvolanie žalovanej, o tomto odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uznesením zo dňa 29. apríla 2019 č. k. 3Cob/124/2018-278 tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd vytýkal súdu prvej inštancie, že porušil zásadu spravodlivého súdneho procesu, keď neposkytol žalovanej dostatočnú lehotu na vyjadrenie sa k podaniu žalobcu a nevyhovel návrhu žalovanej na vypočutie svedka, a že sa dostatočne nezaoberal ustanovením § 529 Občianskeho zákonníka o dlžníkových právach k postupníkovi a taktiež ustanovením § 265 Obchodného zákonníka o postúpení pohľadávky v rozpore s poctivým obchodným stykom podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka. Ďalej odvolací súd k vznesenej kompenzačnej námietke zo strany žalovanej uviedol, že súd prvej inštancie nemal vzájomný návrh vylúčiť na samostatné konanie, ale mal o nároku žalobcu aj žalovanej rozhodnúť v jednom konaní samostatným výrokom, pretože kompenzačná námietka je prostriedkom procesnej obrany.

5. Súd prvej inštancie následne na základe právneho názoru, ktorý uviedol odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení, spojil na spoločné konanie skôr vylúčený protinávrh žalovanej s tým, že konanie o návrhu žalobcu aj o protinávru žalovanej sa bude ďalej viesť v jednom konaní pod sp. zn. 27Cb/134/2014. Súd prvej inštancie následne uviedol, že pri dokazovaní sa riadil ust. § 149 a nasl. Civilného sporového poriadku, účinného od 1. júla 2017, to znamená, že strany sporu majú byť aktívne a spor viesť pomocou prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré majú predložiť včas, pretože na takéto neskôr predložené prostriedky súd nemusí prihliadať. Súd prvej inštancie poukázal na to, že viackrát vyzýval žalovanú, aby svoje tvrdenia súvisiace s jej vzájomným návrhom a započítacím prejavom preukázala listinnými dôkazmi, že jej vznikla škoda, za ktorú nesie zodpovednosť spoločnosť PEVA s.r.o. Vyzýval ju, aby preukázala, akým spôsobom si tento nárok na náhradu škody uplatnila u spoločnosti PEVA s.r.o. Súd konštatoval, že napriek viacerým výzvam žalovaná až na pojednávaní dňa 2. marca 2022 predložila súdu listinné dôkazy. Hoci tieto neskoro predložené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany súd nemusel prihliadať, ale za účelom naplnenia spravodlivého prístupu k stranám sporu, na pojednávaní oboznámil s týmito listinnými dôkazmi, ktoré predložila žalovaná na pojednávaní dňa 2. marca 2022.

6. Súd prvej inštancie následne uviedol, ktoré skutočnosti považuje v tomto konaní za nesporné. Pre rozhodnutie sporu považoval za rozhodujúce zodpovedanie otázky, či nárok uplatnený žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom, spoločnosťou PEVA s.r.o. nezanikol, a to na základe kompenzačnej námietky zo strany žalovanej, ktorá má povahu procesnej obrany, pretože žalovaná si svoju predmetnú pohľadávku 12.660,- eur uplatnila voči žalobcovi iba do výšky žalobcom uplatnenej pohľadávky 11.376,- eur. Preto bolo potrebné posúdiť, či bolo zo strany právneho predchodcu žalobcu, teda zhotoviteľa - spoločnosti PEVA s.r.o. odovzdané dielo žalovanej včas a ak nie, či to nie je v príčinnej

súvislosti so zmluvnou pokutou, ktorú si voči žalovanej uplatnil jej zmluvný partner - Innovia s.r.o. Ide teda o posúdenie, či žalovanej vznikol nárok na náhradu škody voči zhotoviteľovi diela. Ďalej bolo teda potrebné posúdiť ďalšiu spornú otázku, a to či prejav žalovanej voči spoločnosti PEVA s.r.o. má znaky riadneho a včas vykonaného úkonu - započítania v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 524 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje postúpenie pohľadávky a oznámenie tohto postúpenia dlžníkovi podľa § 526 Občianskeho zákonníka, ďalej podľa ust. § 529 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje námietky proti pohľadávkam, ktoré mohol dlžník uplatniť v čase postúpenia a dlžník môže použiť na započítanie voči postupníkovi aj svoje, na započítanie spôsobilé pohľadávky, ktoré mal voči postupcovi v čase, keď mu bolo oznámené alebo preukázané postúpenie pohľadávky, ak ich oznámil bez zbytočného odkladu postupníkovi. Ďalej podľa § 363 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak pohľadávka bola postupne prevedená na niekoľko osôb, môže dlžník použiť na započítanie iba pohľadávku, ktorú mal v čase prevodu voči prvému veriteľovi a pohľadávku, ktorú má voči poslednému veriteľovi. Súd prvej inštancie ďalej vec posúdil podľa ust. § 324 a § 340 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú zánik záväzku a povinnosť plniť záväzok v čase určenom v zmluve, a podľa ust. §§ 365, 369 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú omeškanie dlžníka a povinnosť platiť úroky z omeškania.

8. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi spoločnosťou PEVA s.r.o. a žalovanou došlo k vzniku obchodno-záväzkového vzťahu titulom ústne uzatvorenej zmluvy o dielo akceptovaním podstatných častí objednávky žalovanej zo dňa 25. júla 2013, v ktorej bola dohoda a špecifikácia diela a cena za dielo. Súd z vykonaného dokazovania nemal preukázanú dohodu o čase dodania diela. Poukázal na e-mailovú komunikáciu a z listinné dôkazy, ktoré predložila spoločnosť PEVA s.r.o. a výsluch svedkov, z ktorých vyplynulo, že dodanie diela bolo vykonávané postupne, na základe dodacích listov a požiadaviek žalovanej tak, že ako celok bolo dodané 12. septembra 2013 bez výhrad. Spoločnosť PEVA s.r.o. si teda svoj záväzok voči žalovanej splnila, preto bola žalovaná povinná jej zaplatiť dohodnutú cenu diela 13.656,- eur. Z tejto celkovej ceny diela žalovaná čiastočne uhradila dňa 19. novembra 2013 sumu 1.280,- eur a dňa 4. decembra 2013 1.000,- eur. Mal za to, že touto úhradou v zmysle § 407 ods. 2, 3 Obchodného zákonníka žalovaná uznala svoj záväzok zaplatiť cenu diela v zmysle § 323 ods. 2 Obchodného zákonníka aj vo zvyšnej časti.

9. Súd prvej inštancie mal za nepochybne preukázané, že pohľadávku voči žalovanej si uplatnil dodávateľ diela spoločnosť PEVA s.r.o. na súde 18. júla 2014 podaním žaloby, a teda v tomto čase bola vlastníkom uplatnenej pohľadávky spoločnosť PEVA s.r.o. V súčasnosti je vlastníkom pohľadávky žalobca - Naše Farmy, a.s., Poprad, pretože súd mal preukázané platné postúpenie predmetnej pohľadávky. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaná mala vedomosť o tomto postúpení pohľadávky, pretože pôvodný veriteľ PEVA s.r.o. toto postúpenie oznámil žalovanej listom z 15. decembra 2014. Výslovil názor, že si žalovaná svoj nárok na náhradu škody - vzájomný návrh, resp. kompenzačnú námietku a návrh na započítanie uplatnila prvýkrát voči spoločnosti PEVA s.r.o. až doručením faktúry č. 201501P zo 17. júla 2015 spolu s listom zo 17. júla 2015 - uplatnenie nároku na náhradu škody. Túto náhradu škody následne uplatňovala aj ďalšími listami.

10. Súd dospel k záveru, že na to, aby započítací prejav žalovanej ohľadom jej pohľadávky 12.660,- eur smeroval k zániku pohľadávky pôvodného veriteľa vo výške 11.376,- eur, je potrebné, aby bol urobený po obsahovej stránke zrozumiteľne, bez zjavných nejasností a smeroval voči konkrétnej osobe, a aby bol urobený bez zbytočného odkladu - v primeranej lehote, ktorú súd posudzuje v každom prípade individuálne. Súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná po vzniku svojej pohľadávky, ktorú nazýva nárokom na náhradu škody voči spoločnosti PEVA s.r.o. mala vedomosť minimálne od januára 2014, kedy si u nej uplatnil nárok na zmluvnú pokutu jej zmluvný partner spoločnosť Innovia s.r.o. Žalovaná si však tento nárok voči pohľadávke spoločnosti PEVA s.r.o. uplatnila až listom zo 17. júla 2015, a to vystavením faktúry č. 201501P zo dňa 17. júla 2015. Časové rozpätie 18 kalendárnych mesiacov súd nepovažoval za vykonanie započítacieho prejavu bez zbytočného odkladu. Z toho vyplýva, že žalovaná si neuplatnila včas tento svoj nárok 12.660,- eur a započítací prejav nebol urobený voči spoločnosti PEVA s.r.o. bez zbytočného odkladu. Zdôraznil, že tento

započítací prejav žalovaná navyše voči spoločnosti PEVA s.r.o. urobila v čase, keď už PEVA s.r.o. nebola vlastníkom svojej predmetnej pohľadávky 11.376,- eur voči žalovanej, ale táto pohľadávka už bola postúpená na postupníka. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že e-mailovú komunikáciu medzi žalovanou a žalobcom zo 17. februára 2014 nemožno považovať za započítací prejav vzájomných pohľadávok, pretože text predmetného mailu nespĺňa požiadavku započítacieho prejavu, nevyplýva z neho, aká pohľadávka pôvodného veriteľa, v akej výške, by mala byť započítaná s akou pohľadávkou žalovanej.

11. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sa stotožnil s tvrdením žalobcu aj s jeho právnym názorom, že z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vyplýva, že zmluvou o postúpení pohľadávky prechádza z postupcu na postupníka pohľadávka, teda peňažná pohľadávka s jej príslušenstvom a nie aj záväzky, teda povinnosti z pôvodného záväzku. Vyslovil názor, že takáto zmluva o postúpení pohľadávky uzatváraná bez účasti dlžníka z pôvodného záväzku, ktorou by sa menil pôvodný záväzkový vzťah, nie je možná.

12. Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovaná nepreukázala, že uhradila žalobcovi jeho pohľadávku 11.376,- eur voči žalovanej, pretože kompenzačná námietka a započítací prejav žalovanej na pohľadávku žalovanej voči žalobcovi vo výške 12.660,- eur titulom náhrady škody vyhodnotil súd ako oneskorene podaný, a teda nespôsobujúci zánik pohľadávky žalobcu ako postupníka vo výške 11.376,- eur voči žalovanej. Táto pohľadávka pôvodného veriteľa PEVA s.r.o., postúpená následne na žalobcu, preto nezanikla.

13. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v konaní nebola preukázaná dohoda o splatnosti ceny diela, preto vychádzal z ust. § 340a Obchodného zákonníka a začiatok omeškania žalovanej so splatnosťou predmetnej pohľadávky určil od 28. septembra 2013, 7. októbra 2013 a 12. októbra 2013, teda od splatnosti jednotlivých faktúr. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania nepovažoval súd prvej inštancie návrh za dôvodný.

14. O vzájomnej žalobe súd prvej inštancie rozhodol tak, že vzájomný návrh o zaplatenie v prevyšujúcej časti zamietol III. výrokom, nakoľko s postúpenou pohľadávkou neprechádzajú aj záväzky.

15. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 CSP tak, že priznal prevažne úspešnému žalobcovi voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95 %, vychádzajúc pri tom z toho, že v časti uplatneného príslušenstva pohľadávky nebol žalobca úspešný.

16. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/154/2022-468 z 25. januára 2023 výrokom I. potvrdil rozsudok súd prvej inštancie vo výroku I., III., a IV. výrokom II. odmietol odvolanie žalovanej proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie a výrokom III. žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

17. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

18. Žalovaná odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a dospel k názoru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

19. V súvislosti s hlavným odvolacím dôvodom uvedeným v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil započítavací prejav žalovanej prostredníctvom jej emailu zo dňa 17. februára 2014, v ktorom zamestnanec žalovanej Ing. J. C. oznámil veriteľovi PEVA s.r.o., že v súvislosti s omeškaním dodávok zábradlí od PEVA s.r.o. pre žalovanú, vznikla žalovanej škoda, a to z dôvodu, že u žalovanej si uplatnil nároky za omeškanie s dodávkou stavby hlavný dodávateľ Innovia s.r.o., odvolací súd uviedol, že súd

prvej inštancie email žalovanej pre PEVA s.r.o. zo 17. februára 2014 vyhodnotil ako nespôsobilý úkon pre započítanie vzájomných pohľadávok, pretože text predmetného emailu nespĺňa ani zákonom stanovenú požiadavku určitosti, zrozumiteľnosti a vyjadrenia bez zjavných pochybností, čoho sa týmto prejavom žalovaná domáha, nie je z neho zrejmé, aká pohľadávka pôvodného žalobcu, v akej výške, mala byť započítaná oproti akej pohľadávke žalovanej. Nie je možné vydedukovať, o aký prejav žalovanej ide.

20. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s týmto vyhodnotením e-mailu žalovanej zo 17. februára 2014 súdom prvej inštancie. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie vyslovil názor, že z tohto e-mailu nevyplýva to, že žalovaná si započítava voči predmetnej pohľadávke pôvodného veriteľa PEVA s.r.o. svoju pohľadávku 12.660,- eur titulom náhrady škody. V tomto e-maile nie je uvedená suma 12.660,- eur, nie je tam uvedené slovo započítanie, čo je predpokladom prejavu započítacieho prejavu, nie je tam špecifikovaná pohľadávka jednej aj druhej strany započítacieho prejavu, v akej výške, z akého titulu tieto pohľadávky vznikli. Odvolací súd tento email hodnotil iba ako bežnú obchodnú komunikáciu - oznámenie, že hlavný dodávateľ stavby Innovia s.r.o. si uplatnil u žalovanej zrážku, a že žalovanej vznikli náklady. So zreteľom na uvedené odvolací súd uzavrel, že tento e-mail nespĺňa náležitosti započítacieho prejavu v zmysle ust. § 580 Občianskeho zákonníka. Navyše z listu bývalého právneho zástupcu žalovanej JUDr. Mariána Pála zo 17. júla 2015 (č. l. 112 spisu) vyplýva, že žalovaná si u spoločnosti PEVA s.r.o. Košice uplatňuje náhradu škody 12.660,- eur, ktorá vznikla omeškaným splnením záväzku stavebných prác. To znamená, že až 17. júla 2015 si žalovaná uplatnila v spoločnosti PEVA s.r.o. prvýkrát nárok na náhradu škody a preto skôr, než si túto náhradu škody uplatnila listom zo 17. júla 2015, nemohla si úspešne započítať túto pohľadávku 12.660,- eur titulom náhrady škody u spoločnosti PEVA s.r.o. emailom zo dňa 17. februára 2014, teda viac ako rok pred uplatnením nároku na náhradu škody. Následne žalovaná tento nárok na náhradu škody uplatňovala ďalšími listami z 23. novembra 2015 a z 24. novembra 2015 titulom nazvaným ako „Náhrada škody“. Poukázal na obsah spisu, z ktorého vyplýva, že Innovia s.r.o. si voči žalovanej uplatnila nárok na náhradu škody listom z 15. januára 2014 (č. l. 110 spisu), v ktorom si uplatnila zmluvnú pokutu dohodnutú v zmluve o dielo, ktorá sa rovná 0,05 % z dohodnutej ceny prác za každý započatý deň omeškania, v celkovej výške 12.660,- eur. To znamená, že už 15. januára 2014 žalovaná mala vedomosť o tom, že si voči nej uplatnil nárok na náhradu škody jej zmluvný partner Innovia s.r.o. ako hlavný dodávateľ predmetného diela. Žalovaná nepreukázala, že v primeranej lehote od 15. januára 2014, kedy sa dozvedela o uplatnenej zmluvnej pokute od spoločnosti Innovia s.r.o., že túto včas uplatnila aj u svojho obchodného partnera PEVA s.r.o.

21. Odvolací súd v súvislosti s predmetnou pohľadávkou žalovanej 12.660,- eur, ktorú si uplatnila v tomto konaní voči uplatnenej pohľadávke žalobcu vo výške 11.376,- eur uviedol, že žalovaná mala dohodnutú zmluvnú pokutu s hlavným dodávateľom diela Innovia s.r.o. v písomnej zmluve o dielo z 11. júla 2013 v čl. VII tejto zmluvy. Žalovaná však so žalobcom, resp. jej právnym predchodcom PEVA s.r.o. nemala uzatvorenú písomnú zmluvu o dielo, čo v konaní nebolo sporné, preto ani nemohla mať platne dohodnutú zmluvnú pokutu, pre ktorej platnosť sa vyžaduje písomná forma v zmysle ust. § 300 Obchodného zákonníka. Žalovaná v konaní nepreukázala ani to, že žalobcu upozornila, že má so svojim obchodným partnerom ako hlavným dodávateľom diela - Innovia s.r.o. dohodnutú zmluvnú pokutu za omeškanie s dodaním diela a v prípade, ak PEVA ako subdodávateľ bude v omeškaní s plnením diela pre žalovanú, že žalovaná si bude u spoločnosti PEVA s.r.o. uplatňovať titulom náhrady škody zmluvnú pokutu, ktorú bude musieť uhradiť na základe zmluvného dojednania pre svojho obchodného partnera Innovia s.r.o. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení z 21. marca 2022 uvádza, že nebol informovaný o týchto podmienkach - sankciách vyplývajúcich pre žalovanú zo zmluvy o dielo, ktorú uzatvorila so svojim obchodným partnerom Innovia s.r.o. Odvolací súd uviedol, že zaplatená zmluvná pokuta v reťazení zmluvných vzťahov môže viesť k uplatneniu si nároku na náhradu škody, ktorá vznikla zmluvnej strane za omeškanie so splnením diela, ak toto omeškanie zaviniť ďalší zmluvný partner, avšak len za predpokladu, ak tento ďalší zmluvný partner mal vedomosť o tom, že jeho zmluvný partner má dohodnutú zmluvnú pokutu na omeškanie s dodávkou diela, ktoré zaviniť tento ďalší obchodný partner pre svojho obchodného partnera.

22. Odvolací súd preto dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, pretože nepreukázala, že

jej pohľadávka, ktorú započítala v tomto konaní vo výške 12.660,- eur titulom náhrady škody zo zaplatenej zmluvnej pokuty je dôvodnou pohľadávkou oproti dôvodne uplatnenej pohľadávkou žalobcu voči žalovanej vo výške 11.376,- eur titulom doplatenia ceny diela. Pohľadávka žalobcu 11.376,- eur teda nezanikla započítaním oproti takejto nedôvodnej pohľadávkou žalovanej 12.660,- eur v zmysle § 358 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie preto správne vyhovel žalobe žalobcu o zaplatenie pohľadávky 11.376,- eur s príslušenstvom, teda so zákonnými úrokmi z omeškania 9 % ročne z jednotlivých fakturovaných súm od dátumu ich splatnosti do zaplatenia a správne zamietol vzájomný návrh žalovanej o zaplatenie jej pohľadávky 12.660,- eur oproti pohľadávkou žalobcu do výšky 11.376,- eur. Za správny označil aj výrok rozsudku, týkajúci sa nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov v pomernej časti 95 % voči neúspešnej žalovanej.

23. V súvislosti s žalovanou namietaným postúpením pohľadávky v rozpore s poctivým obchodným stykom podľa § 265 Obchodného zákonníka doplnil, že postúpenie pohľadávky veriteľa podľa § 524 Občianskeho zákonníka je právom každého veriteľa, nie je zákonom obmedzené, veriteľ k tomuto právnomu úkonu nepotrebuje ani súhlas dlžníka. Postúpenie pohľadávky ako majetkového práva je nakladaním veriteľa so svojim majetkom, ktoré ak nie je zákonom zakázané, je dovolené. Preto postúpenie pohľadávky nemôže byť v rozpore s poctivým obchodným stykom a nemôže byť ani obmedzované pri požívaní právnej ochrany zo strany súdu podľa § 265 Obchodného zákonníka.

24. So zreteľom na uvedené odvolací súd podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku a vo výroku o náhrade trov konania pre úspešného žalobcu.

25. Odvolací súd súčasne odmietol odvolanie žalovanej proti II. výroku rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti o zaplatenie úrokov z omeškania zamietnutá, pretože v tejto časti bola žalovaná úspešná a ako úspešná strana sporu, nie je oprávnená podať odvolanie. Odvolací súd teda odmietol odvolanie žalovanej proti II. výroku rozsudku, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v tomto odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinná nahradiť neúspešná žalovaná s tým, že o výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

27. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala dovolanie žalovaná, navrhujúc ho zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovení §§ 420 písm. f) a 421 ods. 1 písm. a) CSP. Tvrdila, že konanie trpí procesnými vadami, v konaní došlo opakovane k porušeniu právom chránených záujmov žalovanej, čo odporuje právu na súdnu ochranu. Súdu prvej inštancie vytýkala, že sa nedostatočne vysporiadala s jej námietkou ohľadne postúpenia pohľadávky z pôvodného subjektu PEVA s.r.o. na spoločnosť ESIN group a.s. Taktiež tvrdila, že sa odvolací súd nevysporiadala s tým, či právny úkon postúpenia pohľadávky bol alebo nebol v súlade s § 265 Obchodného zákonníka, čím nerešpektoval právny názor vyslovený v zrušujúcom uznesení z 29. apríla 2018 sp. zn. 3Cob/124/2019. Svoje v konaní uplatnené nároky označila za opodstatnené a ňou uplatnenú kompenzačnú námietku za prostriedok procesnej obrany. Poukázala na to, že spoločnosť Innovia s.r.o. uplatnila u žalovanej nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, dojednanej podľa zmluvy o dielo zo dňa 11. júla 2013 v celkovej sume 12 660 eur, žalovaná vystavila pre spoločnosť Innovia s.r.o. dva dobropisy na celkovú sumu 12 338,80 eur, vzhľadom na skutočnosť ktorú jej táto suma nebola nikdy uhradená. Poukázala na to, že dobropis č. 2014001 z 31. januára 2014 a dobropis č. 2014003 z 28. marca 2014 boli zaradené do sústavy účtovníctva žalovanej. Uviedla ďalej, že pod dobropisom treba rozumieť faktúru, ktorou dodávateľ (žalovaná) znižuje alebo úplne vynuluje už skôr vyúčtovanú pohľadávku voči odberateľovi (Innovia s.r.o.). Nakoľko žalovanej neskorým dodaním zábradlí vznikla škoda, ktorá bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s konaním spoločnosti PEVA s.r.o. a to nedodaním zábradlí v lehote do 5. augusta 2013 podľa objednávky č. 201325 z 23. júla 2015. Podľa názoru žalovanej nie je dôležité, že predmetná pohľadávka spoločnosti PEVA s.r.o. voči žalovanej vo výške 11 376 eur bola postúpená na ďalšie

subjekty a teda žalobcu, žalobca totiž okrem pohľadávky s jej postúpením získava aj záväzky, ktoré mohli vzniknúť s dodaním diela, teda je povinný znášať aj riziko uplatnenia nárokov za vadné alebo neskoré dodanie diela. Zdôraznila, že si svoju pohľadávku voči subjektu PEVA s.r.o. uplatnila bezodkladne e-mailom dňa 17. februára 2014. Vyjadrila nesúhlas so záverom odvolacieho súdu, ktorý označil započítavací úkon žalovanej zo dňa 17. februára 2014 za nespôsobilý právny úkon pre jeho údajnú neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Z e-mailu zo dňa 17. februára 2014 jasne vyplýva pohľadávka žalovanej voči spoločnosti PEVA s.r.o. Žalovaná prostredníctvom zamestnanca pána Ing. C. uviedla, že za omeškanie jej bola spoločnosťou Innovia s.r.o. udelená zrážka 7 980 eur a dodatočne žalovanej vznikli ešte náklady vo výške 4 680 eur, teda spolu titulom náhrady škody žalovaná voči spoločnosti PEVA s.r.o. evidovala pohľadávku vo výške 12 660 eur. Poukázala na preferencie výkladu uchovávaného právny úkon v platnosti a to za použitia interpretačných pravidiel stanovených v § 35 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 266 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka. V súvislosti s tým poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 640/2014-16 z 1. apríla 2015. Dovolateľka ďalej uviedla, že má za to, že postúpenie pohľadávky bolo účelové a že súd mal postúpenie pohľadávky medzi spoločnosťou PEVA s.r.o. a ESIN group a.s. posúdiť ako neplatné. So zreteľom na uvedené vyslovila záver, že odvolací súd rozhodoval v rozpore s konštantnou judikatúrou a tým mala za naplnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

28. V súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP označila odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu o tom, že započítací prejav žalovanej zo dňa 17. februára 2014 je nespôsobilý vyvolať vznik práv a povinností vo vzťahu k subjektu PEVA s.r.o. a následne k právnym sukcesorom, za nespĺňajúci parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia súdu, obzvlášť, ak odvolací súd nerešpektoval predtým vyslovený právny názor v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/124/2018-278 z 29. apríla 2019. Dovolateľka namietala, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok a odmietol tak odvolanie žalovanej. V súvislosti s tým poukázala na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015 tvrdiac, že pochybenie odvolacieho súdu dosahuje intenzitu uvádzanú v stanovisku. Poukázala aj na judikáty R 111/1998 a R 2/2016 aplikovateľné aj od 1. júla 2016 na konania podľa CSP a tiež uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/26/2017 a 8Cdo/85/2020.

29. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť, príp. zamietnuť, nakoľko podľa jeho názoru nebolo podané dôvodne. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP poukázal žalobca na uznesenie NS SR zo 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017 a v nadväznosti na toto uznesenie namietol, že žalovaná v dovolaní nepoukázala na nič konkrétne, ani to nijako právne nekonkretizovala a ani neuviedla, aká by mala byť v riešenej veci ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu, vo vzťahu k akej riešenej konkrétnej otázke sa mal odvolací súd odkloniť a ako teda mala byť správne riešená. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že v dovolaní žalovanej chýbajú konkrétne skutočnosti.

30. Pokiaľ ide o dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP žalobca uviedol, že taktiež z obsahu dovolania mu nie je známe, akého nesprávneho procesného postupu sa odvolací súd mal dopustiť. Zdôraznil, že nie je procesným pochybením súdu, ak súd nerozhodol v súlade s predstavami žalovanej vo veci alebo odvolací súd nedal také odôvodnenie v napadnutom odvolacom rozsudku, ktoré by bolo podľa predstáv žalovanej. Konštatoval, že sa odvolací súd v odôvodnení rozsudku vyjadril vecne, spravodlivo k meritu veci, teda k tomu, čo bolo pre rozhodnutie vo veci podstatné. Napadnutý odvolací rozsudok nie je preto ani nepreskúmateľný a ani arbitrárny. Len to, že sa žalovaná nevie/nechce stotožniť s rozhodnutím o veci, nezakladá dôvodnosť pre podanie dovolania. Ďalej žalobca uviedol, že tiež nie je zrejme, o čo žalovaná opiera svoje právne názory, nakoľko len všeobecne odkazuje „na konštantnú judikatúru“ bez uvedenia konkrétnych spisových značiek rozhodnutí súdov. Upriamil pozornosť na to, že samotná žalovaná v dovolaní (str. 10 dovolania) uviedla, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

32. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

33. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

34. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

36. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

37. Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

38. Dovolaiteľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videla dovolateľka v tom, že sa obidva vo veci konajúce súdy nedostatočne vysporiadali s tvrdením žalovanej o tom, či právny úkon postúpenia pohľadávky bol alebo nebol v súlade s ustanovením § 265 Obchodného zákonníka. Tvrdila, že takto došlo zo strany súdov k nerešpektovaniu právneho názoru, vysloveného odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení sp. zn. 3Cob/124/2018 z 29. apríla 2019. Súdom ďalej vytýkala posúdenie započítavacieho prejavu žalovanej prostredníctvom e-mailu zo dňa 17. februára 2014. Konštatovala, že sa nedá súhlasiť s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/154/2022-468 z 25. januára 2023, ktorý označil započítací úkon žalovanej zo 17. februára 2014 za nespôsobilý právny úkon pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť.

39. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo.

40. Preto, aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom (t.j. postupom priečiacim sa zákonu) znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí zároveň dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov. Postupom súdu však možno rozumieť len samotný priebeh konania, nie rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného návrhu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/228/2017, sp. zn. 2Cdo/220/2017, sp. zn. 3Cdo/110/2017, sp. zn. 4Cdo/128/2017, sp. zn. 5Cdo/45/2018, sp. zn. 7Cdo/35/2018, sp. zn. 8Cdo/56/2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017).

41. Z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva súhlas odvolacieho súdu s jednoznačným záverom súdu prvej inštancie, a to bez potreby zopakovania, či doplnenia dokazovania, pričom sa odvolací súd neobmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, hoci mu to ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňovalo, ale doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj ďalšie dôvody.

42. Pokiaľ žalovaná namietala nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu spočívajúci v nedostatočnom odôvodnení svojich rozhodnutí vo vzťahu k jednotlivým tvrdeniam žalobkyne, a tiež v právne irelevantnej argumentácii súdov s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax slovenských súdov, dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 383/06). Strana sporu má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci sa o prípad nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia nejedná, pretože skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvorí logický celok, obsahuje dostatočnú argumentáciu k námietke žalovanej, týkajúcej sa e-mailu zo dňa 17. februára 2014, ktorý žalovaná považovala za včasné započítanie jej pohľadávky. Súd prvej inštancie túto primerane rozviedol v odseku 16 a 23 odôvodnenia rozhodnutia. Dôvody, pre ktoré ani odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, nepovažoval e-mail žalovanej zo 17. februára 2014 za započítací prejav žalovanej, ale za bežnú obchodnú komunikáciu, oznámenie žalovanej, že hlavný dodávateľ stavby Innovia s.r.o. si uplatnil u žalovanej zrážku a že žalovanej vznikli náklady, jasne ozrejmil odvolací súd v odseku 33 odôvodnenia jeho rozsudku.

43. K námietke žalovanej ohľadom právnej irelevancie argumentácie súdov nižších inštancií v odôvodnení ich rozhodnutí, a to vo vzťahu k ustálenej judikatúre slovenských súdov, najvyšší súd poznamenáva, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná

rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (nález sp. zn. II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v časti potvrdzujúcej rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti, sú v dostatočnom rozsahu uvedené dôvody jeho rozhodnutia.

44. V súvislosti s námietkou žalovanej týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia započítacieho prejavu žalovanej prostredníctvom e-mailu zo dňa 17. februára 2014, dovolací súd zdôrazňuje, že obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

45. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalovaná domáhala, čo navrhovala, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaná mala možnosť podať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie, čo aj urobila. Skutočnosť, že sa dovolateľka nestotožňuje s procesným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces a odňatí možnosti konať pred súdom.

46. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 420 písm. f) CSP/.

47. V súvislosti s námietkou žalovanej, týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany súdov oboch inštancií, a teda dovolacím dôvodom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd zhodne so žalobcom uvádza, že kvalifikované vymedzenie relevantnej právnej otázky je sine qua non podmienkou prípustnosti dovolania, keďže v prípade jeho absencie najvyšší súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Ústavný súd Slovenskej republiky už opakovane judikoval (napr. uznesenie sp. zn. III. ÚS 32/2024 z 25. januára 2024, nálezy ÚS SR sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019), že pri vymedzení dovolacích právnych otázok nemá byť najvyšší súd formalistický a má sa snažiť autenticky porozumieť dovolateľovi. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd z dovolania vyvodil právnu otázku, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a to „že je potrebné vychádzať z princípu preferencie výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti právneho úkonu pred takým, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady“. Dovolateľka v dovolaní namietala, že sa odvolací súd pri posudzovaní platnosti započítavacieho prejavu zo dňa 17. februára 2014 odklonil od konštantnej judikatúry, keď dospel k záveru o jeho nezrozumiteľnosti. Podľa názoru dovolacieho súdu sa v prejednávanej veci odvolací súd pri posudzovaní započítavacieho prejavu neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe. Aj ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 640/2014-34 z 1. apríla 2015 konštatoval, že je vždy potrebné vychádzať z individuálnych, špecifických okolností, konkrétnych zistení prejednávanej veci. Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie odôvodnili, prečo e-mail žalovanej zo 17. februára 2014 vyhodnotili ako neurčitý, nezrozumiteľný a prečo vzhľadom na súdmi vymenované chýbajúce údaje jeho obsah vzbudzuje

relevantné pochybnosti o tom, čoho sa týmto prejavom žalovaná vlastne domáha. Ak po zvážení obsahu e-mailu žalovanej dospel dovolací súd k záveru o jeho neurčitosti, nezrozumiteľnosti, nedošlo podľa názoru dovolacieho súdu k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe.

48. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je procesne daná, preto jej dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

49. Podľa 424 CSP dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

50. Žalovanou podaným dovolaním bol napadnutý aj výrok II. rozsudku odvolacieho súdu, ktorým krajský súd odvolanie žalovanej proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie odmietol. Týmto výrokom súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti prevyšujúcej sumu žalobcovi priznanú výrokom I., pričom z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (odsek 24 odôvodnenia) vyplýva, že dôvodom zamietnutia časti žaloby bol žalobcom nesprávne určený začiatok omeškania, t. j. žalobca si nedôvodne uplatnil nárok na úrok z omeškania aj za obdobie, v ktorom žalovaná so zaplatením jej peňažného záväzku ešte v omeškaní nebola.

51. Odvolací súd potom správne odmietol odvolanie žalovanej proti tomuto výroku v súlade s § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou. Vychádzajúc z uvedeného nemožno tento odmietajúci výrok rozsudku odvolacieho súdu považovať za rozhodnutie vydané v neprospech žalovanej a preto dovolací súd jej dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou. Navyše hoci žalovaná výslovne napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, dovolanie proti výroku II. rozsudku odvolacieho súdu vôbec ničím ani neodôvodnila.

52. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

53. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.